

Για εκείνες τις απουσίες στη ζωή που μας πονάνε και μας αποδυναμώνουν. Μα πάντα ο χρόνος, σαν το καλύτερο φάρμακο, γιατρεύει τις πληγές και μας κάνει να ελπίζουμε σε μια αναγέννηση του είναι μας.

Λένε πως ποτέ δεν καταφέρνει η ψυχή να αποδεχτεί την απουσία, απλώς ο χρόνος που περνάει σε κάνει να συμβιβαστείς με μια πραγματικότητα που μισείς μα δεν είναι στο χέρι σου πια να την αλλάξεις. Πηγαινοέρχεσαι άσκοπα από το ένα μέρος στο άλλο, προσπαθείς να διώξεις κάθε σκέψη από το μυαλό σου γιατί δεν αντέχεις να θυμάσαι καταστάσεις που ανήκουν σε ένα μακρινό παρελθόν και ξέρεις και πως δε θα τις ξαναζήσεις. Ανεβάζεις τα παντζούρια και ανοίγεις το παράθυρο έπειτα από καιρό, θέλεις να αναγκάσεις τον εαυτό σου να λειτουργήσει ξανά και ας μη σε πάνε πουθενά τα βήματα, κι ας μην έχεις τη δύναμη να αρχίσεις κάτι καινούργιο ακόμη, Όλα θέλουν τον χρόνο τους, σκέφτεσαι και χαμογελάς. Αργά ή γρήγορα θα βρεις τους ρυθμούς σου ξανά, θα παλέψεις σκληρά γι' αυτό και θα νικήσεις. Κοιτάς το είδωλό σου στον καθρέφτη και δεν το αναγνωρίζεις, νιώθεις σαν πέρασε ένας ολόκληρος αιώνας από πάνω σου κι ας πέρασαν μόλις 2 μήνες από τότε που έφυγε. Ακούς ακόμη τη φωνή του, το ζεστό του γέλιο· νομίζεις πως θα ανοίξει την πόρτα και θα μπει μέσα, θα μιλήσετε, θα γελάσετε, θα μαλώσετε, θα πάρει ξανά ζωή το σπίτι. " Μα τι σημασία έχει να σκέφτομαι όλο αυτά πια", αναρωτιέσαι αφού μόνο κακό σου κάνει. Ρίχνεις λίγο κρυο νερό στο πρόσωπό σου να συνέλθεις και κατεβαίνεις στην κουζίνα. Άδειο και κρύο το σπίτι, σαν να μην έχει κι αυτό ζωή. Δεν αντέχεις αυτή τη σιωπή και βάζεις λίγη μουσική, ίσως τώρα είναι κάπως καλύτερα, σαν έσπασε αυτή η μονοτονία. Πίνεις μια γουλιά πικρό άγευστο καφέ και κοιτάς από το παράθυρο τον ουρανό που είναι καταγάλανος, το βλέμμα περιπλανιέται στα γύρω σπίτια και στη συνέχεια χάνεται στο βάθος. Ανοίγεις το παράθυρο και παίρνεις βαθιές, δυνατές αναπνοές σαν προσπαθείς να αντλήσεις δύναμη από κάθε τι που σε περιβάλλει. Ο κρύος άερας διαπερνάει όλο σου το σώμα και σε τονώνει, νιώθεις ξαφνικά πιο σίγουρη, πιο δυνατή. Αυτή η μέρα δε θα είναι τέλεια, αλλά σίγουρα θα είναι καλύτερη από όλες τις προηγούμενες κι αυτό το πιστεύεις με όλο σου το είναι, ο καιρός που πέρασε ίσως τελικά να άρχισε να επουλώνει τις πληγές. Τελικά, είχαν δίκιο όσοι στο έλεγαν!